

El nou hijab

Condueixo una furgoneta polsosa, tot allunyant-me de Teheran, la ciutat que m'ha vist créixer. Envaïda encara per la ràbia, deslligo l'hijab que cobreix els meus cabells i maleeixo en veu alta la púrria patriarcal que deixo enrere. Mentre l'espill retrovisor em retorna la silueta remota de la metròpoli, em juro a mi mateixa que no em deixaré trepitjar ni sotmetre.

Han passat alguns anys, en perdo el compte, i des de llavors ençà lluito aferrissadament cada dia per obrir-me camí, instal·lada en un barri francès, que sembla un reflex diluït de Teheran. El mite del progressisme occidental s'esfondra de mica en mica a cada intent de fer-me un lloc. Tots els espais per on transito esdevenen iguals: hi parlo però no se'm sent. Em redueixen a una figura exòtica, que fa bonic en el treball. Quan acaba el dia, deixo enrere l'oficina, convençuda que, l'endemà, hi aniré amb l'hijab.